

Dijous, 28 d'octubre de 2004

**Bernat Joan**

### **Comissió Europea: tema de fons desenfocat**

No és en Rocco Buttiglione, el tema fonamental. Ara tothom posa el crit al cel per un motiu o un altre, i tot es focalitza sobre aquest líder polític i espiritual de la nova democràcia cristiana italiana, més o menys forzaitalianitzada. Per a uns, el personatge constitueix una autèntica víctima de l'integrisme laicista que està envaint la Unió Europea. Per a d'altres, no n'hi ha per tant, se n'ha fet un gra massa i s'ha obstaculitzat allò que resultava fonamental: poder tenir una Comissió Europea forta i que es posàs immediatament a treballar. Per a uns tercers, la "persecució" contra l'esmentat catòlic ha constituït un molt mal precedent, perquè, a partir d'ara, la gent només dirà allò que siga correcte, però s'estalviarà el "políticament incorrecte" per molt que ho pensi i acabarem caient en un gran bassal d'hipocresia. Per a d'altres, encara, ha estat tot magnífic perquè s'ha demostrat que, a nivell de drets civils, Europa no és part del món incivilitzat, i que els europeus realment estam per la igualtat entre les persones, per reconèixer tots els drets dels homosexuals, per la plena equiparació, a tots els nivells, entre homes i dones, i tot l'etcètera que hom hi vulgui afegir.

Amb aquesta focalització del debat en l'anècdota i la persona, s'estalvia el tema fonamental, allò que provoca que la victòria del Parlament europeu en el seu pols amb la Comissió siga realment històrica: per primera vegada, el Parlament ha efectuat un autèntic acte de sobirania. Per primera vegada, el dia vint-i-set d'octubre, a Estrasburg, es va posar de manifest que existeix algun tipus de consistència política, a Europa, que es troba per sobre de la simple suma dels estats. Amb la retirada per part de Barroso de la seua proposta de Comissió (consensuada amb els governs dels diferents estats membres de la Unió Europea), davant el perill que el Parlament pogués rebutjar-la en el seu conjunt, queda ben clar que el Parlament té una entitat política que la majoria d'aquests estats no voldrien atorgar-li.

Evidentment, la primera temptació dialèctica, en veure allò que s'acostava, per part dels sectors més conservadors i més estatalistes, va ser l'apocalíptica. Es va apel·lar a la responsabilitat dels parlamentaris, es va clamar contra l'endarreriment que suposaria el buit comissional, es va esgrimir Europa com a fetitx per mirar de salvar-li la papereta al nou president de la Comissió... Tot hauria estat estalviador, perquè, finalment, els comptes no sortien, Barroso no havia fet res, i es va veure obligat a retirar la seua proposta. Dit sigui entre parèntesis: Barroso ha demostrat, en la seua actuació, tenir molt poca capacitat d'iniciativa pròpia, i molt poca cintura política. O estava tan brutalment confiat en el pes dels estats que va pensar que no calia fer-hi res. No conec prou la persona com per afirmar una cosa o l'altra.

En qualsevol cas, el resultat és a la vista: cal buscar una nova Comissió, perquè així ho ha volgut el Parlament. Tant els estats com el parlament s'haurien estalviat molts maldecaps si el Parlament pogués rebutjar un comissari o un altre. Però això tampoc no entra en la perspectiva actual, perquè els comissaris

els proposen els respectius estats, i rebutjar un comissari seria considerat una afronta per a l'estat que el proposa. Com es pot observar, l'única solució al problema, fora de visions apocalíptiques, passa per una rebaixa del nacionalisme d'estat, del pes dels estats, i una pujada d'intensitat en les competències del Parlament europeu. Per als euroescèptics, veient que la cosa comença a tenir una mica de consistència, la solució seria, com algú proposà el mateix dia dels fets, dissoldre el parlament. Definitivament, si fos possible. Que l'apocalipsi no significa l'apocalipsi esdevé un argument rampant per al debat que ja s'acosta (i del qual tenim les primeres mostres directament a mà): el debat previ al referèndum sobre el Tractat per a la Constitució europea. Se'ns ha proposat una Comissió que al Parlament no li ha fet el pes. En un acte de responsabilitat, ha calgut tornar a fer les passes necessàries per bastir un equip que resulti més digerible per a la cambra que ostenta la representació popular europea. Idò amb la Constitució (o, per ser més exactes, amb el tractat constitucional), les coses poden anar de la mateixa manera: si no ens agrada, hi votam en contra. I treballam, immediatament, per construir-ne una que siga més adequada per a les aspiracions de tots nosaltres, més justa, més d'acord amb l'esperit europeu, i, sobretot, on ens hi puguem sentir representats tots els pobles d'Europa.

Aquest és l'autèntic significat, l'autèntica estructura profunda, de la no votació de dimecres passat a Estrasburg, i no té més que una relació merament anecdòtica amb el fet de si un senyor -per molt que fos proposat com a membre de la Comissió- pensa que aquests o aquells viuen en pecat, o si les dones s'han de dedicar a això o a allò altre.

---